

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 marca 2020 r.

Pozycja 118

POSTANOWIENIE z dnia 27 stycznia 2020 r. Sygn. akt Ts 124/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Wojciech Sych – przewodniczący i sprawozdawca
Michał Warciński
Julia Przyłębska,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia pełnomocnika Z.S. na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 8 października 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 10 sierpnia 2018 r. (data nadania), Z.S. (dalej: skarżąca) zarzuciła art. 116 ust. 2 w związku z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270, ze zm.) niezgodność z art. 67 ust. 1 w związku z art. 30 w związku z art. 2 w związku z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim „pozbawia ubezpieczonej prawa do złożenia oświadczenia o cofnięciu wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej prawo do tego świadczenia albo prawa złożenia skutecznego oświadczenia o zrzeczeniu się tego świadczenia z datą wsteczną za okres faktycznego całkowitego zaprzestania pobierania tego świadczenia, w szczególności w sytuacji nie podjęcia przez organ rentowy żadnych czynności w celu zrealizowania ustawowego zobowiązania do stałego weryfikowania kwestii niezdolności do pracy osób pobierających świadczenie oraz nie wdrożenia z urzędu przez organ rentowy procedury orzecznictwa lekarskiego”.

2. Postanowieniem z 8 października 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, stwierdzając, po pierwsze, że podniesiony w skardze problem dotyczy sposobu stosowania prawa, nie zaś oceny hierarchicznej zgodności zaskarżonego przepisu z Konstytucją, a po drugie, że skarżąca nie usunęła braków formalnych skargi, albowiem nie udokumentowała daty otrzymania ostatecznego rozstrzygnięcia.

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca zarzuciła Trybunałowi naruszenie:
a) art. 61 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK) przez niewłaściwe jego zastosowanie, polegające na przyjęciu, że skarżąca, nie wykazała, w jaki sposób doszło do naruszenia przysługujących jej konstytucyjnych wolności lub praw,

b) art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK przez przyjęcie, że skarżąca nie udokumentowała daty otrzymania wskazanego przez nią ostatecznego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu, skarżąca podniosła, że z treści wniesionej skargi konstytucyjnej wynika wprost, iż – w jej ocenie – art. 116 ust. 2 w związku z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270, ze zm.) jest niezgodny z art. 2, art. 7, art. 30 i art. 67 Konstytucji. Skarżąca stwierdziła, że szczegółowo wskazała, w jaki sposób zostały naruszone jej prawa konstytucyjne.

Uzasadniając drugi z zarzutów, skarżąca stwierdziła, że przedłożyła wydruk z portalu emonitoring.poczta.pl, dokumentujący datę odebrania wyroku Sądu Apelacyjnego w R. z 19 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]; dalej: wyrok Sądu Apelacyjnego). Podkreśliła, że zwrotne potwierdzenie odbioru, o którym mowa w zakwestionowanym orzeczeniu, nie znajduje się w aktach sprawy, ponieważ zostało wygenerowane z systemu elektronicznego (Elektroniczne Potwierdzenie Odbioru). Oznacza to, zdaniem skarżącej, że jedynie sąd ma możliwość weryfikacji daty odbioru wskazanego orzeczenia przez dokonanie wglądu w system operatora pocztowego. Jednocześnie – w ocenie skarżącej – Trybunał błędnie stwierdził, że nie miał możliwości sprawdzenia, czy numer przesyłki wskazany w załączonym przez nią wydruku rzeczywiście dotyczy wyroku Sądu Apelacyjnego w R.. Skarżąca wskazała, że w aktach sprawy o sygn. akt [...] znajduje się zarówno potwierdzenie nadania przez Sąd Apelacyjny w R., jak i zwrotne potwierdzenie odbioru tej przesyłki.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

3. Trybunał, odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK, stwierdza, że to na skarżącej spoczywa ciężar udokumentowania daty doręczenia ostatecznego rozstrzygnięcia. Oznacza to, że powinna ona przedstawić dokument wiarogodny, z którego jednoznacznie wynika data otrzymania przez nią ostatecznego orzeczenia. Trybunał nie jest zobowiązany ustalać tego z urzędu.

Skarżąca sama ponadto podniosła, że w aktach sprawy o sygn. akt [...] znajdują się, zarówno potwierdzenie nadania, jak i zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki, w której przesłano jej ostateczne orzeczenie. Uznać należy tym samym, że miała ona możliwość spełnienia wymogu przewidzianego w art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK.

4. Skarżąca zarzuciła również Trybunałowi naruszenie art. 61 ust. 1 i 2 u.o.t.p. TK przez niewłaściwe jego zastosowanie, polegające na przyjęciu, że nie wykazała ona, w jaki sposób doszło do naruszenia przysługujących jej konstytucyjnych wolności lub praw. Wyjaśniła, że w skardze zarzuciła art. 116 ust. 2 w związku z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270, ze zm.) niezgodność z art. 2, art. 7, art. 30 i art. 67 Konstytucji.

W nawiązaniu do powyższego zarzutu Trybunał ponownie stwierdza, że skarżąca wprowadziła formalnie postawiła zarzut niekonstytucyjności powyższych przepisów, jednakże z uzasadnienia skargi wynika, iż kwestionuje ona wyłącznie orzeczenia zapadłe w jej sprawie. Skarżąca wskazała przede wszystkim na wadliwą – sprzeczną z orzecznictwem Sądu Najwyższego – wykładnię zakwestionowanych przepisów dokonaną przez organy orzekające w jej sprawie. Tym samym Trybunał zasadnie uznał, że skarga konstytucyjna nie zawiera uzasadnienia zarzutu niezgodności przepisu z Konstytucją, a jedynie niezgodnego z Konstytucją stosowania prawa.

Owszem, jeżeli organy stosujące prawo nadają przepisom utrwalone i jednolite rozumienie, to powinno być ono uwzględniane przez Trybunał przy ocenie zarzutu niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją (zob. np. wyrok TK z 2 czerwca 2009 r., sygn. SK 31/08, OTK ZU nr 6/A/2009, poz. 83). Jednak to na skarżącej spoczywa ciężar wykazania istnienia utrwalonej i jednolitej linii orzeczniczej dotyczącej zaskarżonego przepisu. Skarżąca tymczasem nie przedstawiła żadnej argumentacji, świadczącej o wystąpieniu powyższej okoliczności.

Mając powyższe na uwadze, Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.